

Den diffusa livlösa natten

Vad är det som skymmer om kvällen ? Tankarna ? ljuden ? Ett svart skynke som täcker fönster och försöker få mig att glömma dagen. Inte ens när jag går ut ser jag gatan. Jag ser gatlyktorna, jag bländas av dess ljus när jag promenerar i pölar på den, men jag ser den inte. Staden runtom nästan smälter in i natthimlen, ljus och mörker om vartannat i ett nystan av väldiga huskroppar och stjärnsystem om vartannat, allt annat är diffust och livlös materia, såsom änden av allt. Där borta runt krönet, vid nästa stopp dit jag sällan ens orkar tänka till. . Sprucket och nött står magasinen, fuktigt och kallt ligger järnvägsspåren uppe på krönet. Jag går med försiktiga kliv uppför och står framför en tågagn. Den är en sovvagn och jag ser en bäddad säng. Borta slår kyrkklockan tolv. Det är midnatt och tåget börjar att rulla. Med mig sittandes invid dej. Stryker jag min hand som uppför hela husfasaden över din kind. långsamt lämnar vi natten bakom oss i totalt mörker.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Gullberg med Poeter.se id #20174 innehar upphovsrätten